

Warszawa, dnia 2 lipca 2020 roku

Trybunał Konstytucyjny Rzeczypospolitej Polskiej

Al. Szucha 12A, 00-918 Warszawa

Skarżąca:

P Sp. z o.o.

ul. W

reprezentowana przez

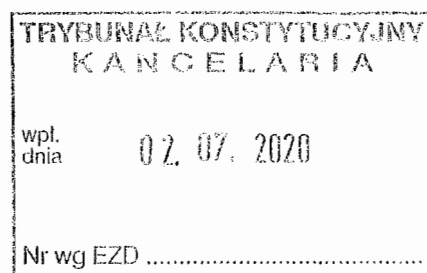
Radcę prawnego Marcina Wawrzyniaka

ul. Wspólna 71 lok. 8, 00-687 Warszawa

- pełnomocnictwo w aktach sprawy -

Sygn. akt SK 99/19

(dołączone do SK 15/19)

W związku:

- ze skargą konstytucyjną z dnia 30 lipca 2019 roku, zarzucającą niezgodność art. 9 ust. 2a zd. 1 i ust. 2b zd. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 1997 nr 121 poz. 770 ze zm.), dalej określanej jako: „ustawa wprowadzająca KRS”, w brzmieniu wprowadzonym na mocy art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014 poz. 1924) z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 20, art. 64 ust. 1 i 3, art. 10 ust. 1 Konstytucji RP z dnia 31 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 152 poz. 1568 ze zm.); dalej określanej jako: „Konstytucja”, oraz

- z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego TK P 13/18 z dnia 11 grudnia 2019 r. (Dz.U. 2019 poz. 2421) oraz TK 9/18 z dnia 26 listopada 2019 r. (Dz.U. 2019 poz. 2355, OTK ZU A/2019, poz. 70), oraz

- ze stanowiskiem uzupełniającym Marszałka Sejmu RP z dnia 25 maja 2020 r. oraz stanowiskiem uzupełniającym Prokuratora Generalnego RP z dnia 3 czerwca 2020 r.

Skarżąca podtrzymuje wszystkie zarzuty zawarte w skardze i przedstawia poniżej stanowisko końcowe w sprawie, jak następuje:

(1.) Od czasu złożenia skargi konstytucyjnej w dniu 30 lipca 2019 r. stan prawny Skarżącej nie uległ zmianie. Skarżąca nadal jest aktywna, prowadzi księgowość, rozlicza podatki (NIP _____). Ograniczeniom jednak podlegają odwlekane zmiany strukturalne przedsiębiorstwa, niemożność wniesienia zgłoszenia kradzieży mienia Skarżącej (_____) oraz pozbawienie możliwości uczestnictwa w postępowaniu cywilnym (_____).

(2.) Po zapoznaniu się z argumentacją zawartą w opinii Marszałka Sejmu RP z dnia 25 maja 2020 r. Skarżąca dostrzega diametralne różnice interpretacyjne w odniesieniu do przedłożonych materiałów.

(3.) Skarżąca jest przekonana o słuszności swoich zarzutów zawartych w petitum skargi konstytucyjnej z dnia 30 lipca 2019 r. Jej stanowisko zostało dodatkowo wzmocnione ostatnimi wyrokami Trybunału P 13/18 z dnia 11 grudnia 2019 r. (Dz.U. 2019 poz. 2421) oraz P 9/18 z dnia 26 listopada 2019 r. (Dz.U. 2019 poz. 2355). W obu orzeczeniach Trybunał stwierdził naruszenie zaskarżanych w nich przepisów konstytucyjnych. W obu wypadkach występują zagadnienia zbliżone do zagadnień niniejszej skargi.

(3.1.) W wyroku z sygn. P 13/18 z dnia 11 grudnia 2019 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność art. 9 ust. 2b zdanie trzecie ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770 ze zm.) z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Wyrok ten nie pociągnął dotąd za sobą zmian w ustawodawstwie.

Aby uzasadnić podobieństwo spraw, Skarżąca przywołuje art. 64 ust. 2 Konstytucji ustanawiającego zasadę równej dla wszystkich ochrony prawnej własności, innych praw majątkowych oraz prawa dziedziczenia. Oznacza to również ochronę prawa do ograniczonych praw rzeczowych, które nie są własnością. Tym samym zaskarżane zdanie pierwsze art. 9 ust. 2b ustawy wprowadzającej KRS będzie na równi traktowane z uchylonym poprzez orzeczenie Trybunału (P 13/18) zdaniem trzecim tegoż art. 9 ust. 2b ustawy wprowadzającej KRS.

Sprawa TK P 13/18 została rozpatrzona przez Trybunał Konstytucyjny w związku z pytaniem prawnym Sądu Okręgowego Warszawa-Praga, II Wydział Cywilny, na przykładzie Spółki, która zaprzestała działalności. W postępowaniu przed Trybunałem nie było zatem przedstawiciela strony bezpośrednio dotkniętej wadliwymi przepisami: art. 9 ust. 2a i 2b ustawy wprowadzającej KRS.

Stanowisko Marszałka Sejmu RP z 25 maja 2020 r. pomija sentencję rozstrzygnięcia TK P 13/18 i jego konsekwencje, koncentrując się jedynie na fragmencie jego uzasadnienia. Akurat ta część, dotycząca (w domniemaniu) art. 9 ust. 2a ustawy wprowadzającej KRS, nie była wówczas przedmiotem zaskarżenia. Tak więc wypowiedź Trybunału w tej kwestii powinna być w niniejszej sprawie pominięta. Wszystkie te okoliczności są Sejmowi RP dobrze znane.

Orzeczenie TK P 13/18 stworzyło nową irracjonalną sytuację. Z dniem 1 stycznia 2016 roku majątek skarżącej przeszedł z mocy ustawy na rzecz Skarbu Państwa, tylko po to, aby następnie jej jedyny udziałowiec w postępowaniu sądowym dochodził odszkodowania, które z kolei wykorzysta do ponownego uruchomienia Spółki. Zasada racjonalności umiejscowiona w art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji zostaje przez to naruszona.

(3.2.) W wyroku z sygn. TK P 9/18 z dnia 26 listopada 2019 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność art. 49 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398) w zakresie, w jakim w sprawach dotyczących wpisów, o których mowa w art. 55 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1500), wyłącza obowiązek doręczenia przez sąd uczestnikowi postępowania rejestrowego postanowienia o wpisie do rejestru dłużników niewypłacalnych wraz z uzasadnieniem, a także pozbawia uczestnika tego postępowania prawa do wniesienia skargi na postanowienie referendarza sądowego zarządzające wpis do takiego rejestru, za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Trybunał przypomniał, że wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji standardy prawa do sądu muszą być zachowane zawsze, gdy zachodzi konieczność rozpatrzenia „sprawy”, a więc rozstrzygnięcia w sposób ostateczny o prawach lub obowiązkach jednostek. Jeśli jednak ustawodawca zdecyduje o powierzeniu określonej kategorii spraw sądom, to konsekwentnie musi zapewnić uczestnikom postępowań sądowych wszelkie gwarancje wynikające z prawa do sądu.

Skarżąca zwraca uwagę na zbieżności tematyczne spraw TK P 9/18 i niniejszej sprawy TK SK 15/18. W rozpatrywanej sprawie TK SK 15/18 nie chodzi o negatywny wpis w rejestrze, lecz o wykreślenie Spółki z rejestru przedsiębiorców, zatem o decyzję pozbawiającą Skarżącą praw nabytych. Także w tym przypadku, podmiot nie został poinformowany o jakimkolwiek postępowaniu i wykreśleniu z Rejestru RHB i REGON. Poprzez utratę osobowości prawnej Skarżąca nie ma możliwości dochodzenia swoich praw przed sądem powszechnym. Tym samym został naruszony art. 45 ust. 1 Konstytucji. Razem z tym zarzutem Skarżąca wymienia naruszenie art. 10 ust. 1 Konstytucji stanowiącym o trójpodziale władzy. Jednym z elementów tego podziału jest kontrolna rola sądów, która w tym rozwiązaniu ustawowym nie znajduje zastosowania.

(4.) Art. 31 ust. 3 Konstytucji pełni funkcję ogólnej klauzuli, ograniczającej indywidualne prawa i wolności. Podczas gdy Skarżąca dokumentuje w swojej skardze konstytucyjnej jej nadużycie, to Marszałek Sejmu RP opiera na nim praworządność swojego działania.

Ustrojodawca nakreślił w art. 31 ust. 3 Konstytucji restrykcyjne warunki dla wprowadzanych ograniczeń. Z istoty tego przepisu wynika, że ciężar dowodu podlega inwersji. To Sejm RP jest zobowiązany do wykazania konieczności swojego działania i braku alternatywy dla zaskarżanych przepisów, ze szczególnym uwzględnieniem daty i formy jego wprowadzenia i potencjalnych konsekwencji z ich niewykonania. Tego Marszałek Sejmu RP nie uczynił(a).

Ustawodawca wielokrotnie zmieniał terminy i treści ustawy wprowadzającej co stanowi bezpośrednie zaprzeczenie nagłości i konieczności wprowadzenia drastycznych rozwiązań. Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014 poz. 1924), opublikowana w Dzienniku Ustaw w dniu 29 grudnia 2014 r., pierwszy raz dostępna w portalu informacyjnym <http://prawo.sejm.gov.pl/> w dniu 5 stycznia 2015 r., czyli 4 dni po dacie jej wejścia w życie.

Tak samo stanowisko Marszałka Sejmu RP nie wyjaśnia, dlaczego w celu zdyscyplinowania przedsiębiorców odstąpiono od tradycyjnej formy przypomnienia, upomnienia, czy też zastosowania innych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. 1966 nr 24 poz. 151, ze zm.). Nie sposób jest przy tym zrozumieć, jak wykreślenie z rejestru RHB i REGON i pozbawienie majątku podmiotów miałyby przyczynić się do ich przerejestrowania. Zasada proporcjonalności zawarta w art. 31 ust. 3 Konstytucji została zachwiana.

Skarżąca neguje zaistnienie „ultima ratio” dla wprowadzonych przepisów. Posłuży się przy tym znanym jej przykładem modernizowanych ksiąg wieczystych. Ustawa z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2009 nr 131 poz. 1075) stanowiła o przeniesieniu danych z rejestru ksiąg wieczystych, prowadzonego dotąd odrębnie, do centralnej bazy danych Ksiąg Wieczystych, z utworzeniem Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych, prowadzonej w systemie informatycznym. Przeniesienie danych nastąpiło z urzędu, bez wniosku, bez opłat, bez wyłączenia, bez komplikacji. Rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych została zachowana. Zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa także (art. 2 Konstytucji).

(5.) Wyższa konieczność przywoływana przez Marszałka Sejmu RP, stanowiąca warunek dla zastosowania art. 31 ust. 3 Konstytucji, nie obejmuje jednak wszystkich praw konstytucyjnych w demokratycznym państwie. Explicite wyłączone jest z niego prawo do sądu rozumiane jako prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, bezstronny i niezawisły sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Nawet w sytuacji szczególnego zagrożenia kraju (art. 233 ust. 1 Konstytucji) jest ono niewzruszalne. Art. 45 ust. 1 Konstytucji pełni funkcję gwarancji konstytucyjnych praw i wolności.

(6.) Dalsze ograniczenie zastosowania art. 31 ust. 3 Konstytucji znajduje się w zasadzie humanizmu, umiejscowionej w art. 2 Konstytucji. Żadna ustawa nie może świadomie celować w zniszczenie dorobku całego życia i egzystencji ludzkich. Poprzez skonfiskowanie majątku jedyny jej udziałowiec pozostał bez środków do życia. Skarb Państwa wzbogacił się natomiast bezpodstawnie, kosztem innych.

(7.) Stanowisko Marszałka Sejmu RP błędnie przyjmuje, że art. 9 ust 2b zdanie pierwsze ustawy wprowadzającej KRS nie powinien stanowić przedmiotu niniejszego postępowania przed Trybunałem. Skarżąca reprezentuje diametralnie odmienną pozycję. Osobowość prawna Spółki i jej majątek stanowią nierozzerwalną całość. Skoro zarzutem Skarżącej jest naruszenie zasady „ne bis in idem” (art. 2 Konstytucji), to oba przepisy, art. 9 ust. 2a zdanie pierwsze i ust. 2b zdanie pierwsze ustawy wprowadzającej KRS podlegają łącznemu rozpatrzeniu.

Oba zaskarżane przepisy, czy pojedynczo, czy łącznie, stanowią niewspółmierną sankcję, naruszając art. 20 w związku z art. 22 oraz art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

(8.) Skarżąca nie widzi potrzeby odnoszenia się do stanowiska Prokuratora Generalnego RP w sprawie z dnia 3 czerwca 2020 r.

(9.) Z powyższych względów Skarżąca wnosi, jak w petitum swojej skargi konstytucyjnej z dnia 30 lipca 2019 r.

Marcin Wawrzyniak

.....
Radca Prawny

Załączniki:

Odpisy dla uczestników:

1-2 Trybunał Konstytucyjny RP;

3. Sejm RP;

4. Prokurator Generalny RP;

5. Spółdzielnia Rolnicza sygn. Ts 97/18

6. (nieznany#1) sygn. Ts 62/18

7. (nieznany#2) sygn. Ts 84/18

8. (nieznany#3) sygn. Ts 169/18

9. Spółka P Sp. z o.o. sygn. Ts 99/19

10. Spółka D Sp. z o.o. sygn. Ts 104/19

11. Spółka C Sp. z o.o. sygn. Ts 101/19

12. Spółka E Sp. z o.o. sygn. Ts 122/19

13. Gmina Gniezno sygn. Ts 177/19

14. Gminny Związek Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych sygn. Ts 38/20